

ДЖОРДЖ СМИТ ОТРЕЧЕНИТЕ

Превод от руски: Емил Зидаров, 1970

chitanka.info

Старият, разяден от ръжда космически кораб обикаляше около планетата Олимпия в орбита, близка до орбитите на станциите за космически контрол. На Лен Сесмик, който седеше до илюминатора в директорския кабинет, той изглеждаше невероятно стар. Сякаш не беше истински кораб, отдалечен само на няколко мили, а картинка, изрязана от учебника по история и залепена върху черен фон.

— Просто да не повярваш, че е истински — рече Пен, като се обърна към Джексън Таунли, директорът на станцията. — През живота си не съм виждал такава антика.

— И аз също, Пен — каза Таунли, гледайки мрачно и загрижено към младия си помощник. — Но го очаквах. Сутринта получих съобщение от Азгардския контролен пункт, тъй че аз знаех за появяването му в нашата система. Само че не го очаквах толкова скоро.

— Нещо не е в ред ли? С този кораб?

— Да, Пен — замислено отвърна другият. — Боя се, че е така. Това е „Телус–2“. В най-скоро време той ще ни поиска разрешение за кацане... и трябва да му откажем.

— Да му откажем? Но, ако се съди по вида му, той е прекарал в Космоса много години. Вероятно припасите му са се свършили, а може би и хората имат нужда да почувствуват твърда почва под краката си и да глътнат малко свеж въздух. Вие не знаете какво нещо е когато...

— Аз също съм бил астронавт, Пен, така че зная — каза Таунли.

— Тогава защо е всичко това? Не разбирам.

— „Телус–2“ е в карантина. Не му е разрешено да каца върху никоя цивилизована планета, това е заповед на Съвета на Галактиката.

— Искате да кажете, че на борда му има заразна болест?

— Да. „Телус“ носи една от най-опасните зарази, известни на човечеството.

— А, значи карантината е временна — каза Сесмик като се доближи до радиофона. — Ще повикам Нова Тулса, нека да изпратят лекари и сестри...

— Лекарите и сестрите няма да помогнат — каза тихо Таунли.

— Нима не можем да им помогнем? Та ония там просто ще се побъркат!

— Когато поискат разрешение за кацане, ние ще им позволим да влязат в орбита, но само да проведат необходимия ремонт и да натоварят провизии и гориво.

— Само това ли? Няма ли да им помогнем с нищо друго? — Пен си спомни дългите полети, в които бе взел участие и тъгата, която разяжда душата, тъгата по синьото небе, по глътката свеж въздух, по твърдата почва под краката.

— Повече с нищо не можем да им помогнем. Азгардският контролен пост им отказа дори и това.

— Но защо?

— Преди пет години Сириус-3 разреши на „Телус“ да се спусне и сега там е безлюдна пустиня. За първи път след двеста години „Телус-2“ получи разрешение да кацне и стана катастрофа. Това е космически „Летящ холандец“, той ще странствува от планета до планета, докато се разпадне на части. Тъй стана някога и с „Телус-1“. Когато това се случи, на командира ще дадат друг кораб и хората и техните потомци ще се скитат из Галактиката, за да търсят планета, която ще пожелае да ги изслуша.

— Не разбирам... Аз...

— Може би така е по-добре. Съветът на Галактиката има сериозни основания да държи кораба в карантина и ние ще изпълним тази заповед. По-точно ще я изпълните вие — каза директорът, като си погледна часовника. — След един час трябва да бъда на заседание на Планетарния съвет. Не бих искал да ви струпам тази работа на вас, но ако искаме да получим нови субсидии, трябва да отида на съвета.

— Ще имам грижата всичко да бъде в ред.

Директорът Таунли погледна по посока на „Телус-2“: Вълк-359 — слънцето на Азгард и Олимпия — осветяваше ръждивата предница на старинния кораб.

— Ще гледам да се върна колкото се може по-скоро, но през следващите два-три дни поемете командването вие, Лен.

— Ще се постарая да не ви изложа.

— Вярвам ви, Лен. Помнете, че от разпореждането на съвета за „Телус“ не можете да се отклонявате. То трябва да се изпълнява без никакви изменения.

Няколко минути, след като Таунли излезе, на вратата се почука. Влезе радистът и Лен с виновен вид скочи от директорското кресло.

— На видеофона е капитанът на „Телус“. Търси директора, Сесмик.

— Директорът слезе на планетата — отвърна Лен. — Ще разговарям аз.

В кабината на радиста край космическия радиофон се бяха събрали четири или пет сътрудници на станцията. Те бяха видели древния кораб и изгаряха от любопитство.

— А, ето го и изпълняващият длъжността директор — каза главният свързочник Пол Норуич като видя Лен. Върху навъсеното му лице се появи усмивка, с която искаше да скрие неприязънта си към Сесмик.

Без да обръща внимание на Норуич, Лен седна пред видеофона. От екрана го гледаше в упор висок човек с гъсто подстригани бели коси. Той седеше изпънат, сякаш бе погълнал линейка. Беше облечен в костюм с непозната на Лен кройка от блестяща, но вече протрита материя. Зад него стояха няколко мъже и една девойка на около двадесет години. Тя беше висока, стройна, късо подстригана.

— Вие ли сте господин Сесмик? — попита нервно беловласият.

— Да, аз съм — отвърна Лен, без да разбере защо непознатият натърти на думата „господин“.

— Ние поискахме разрешение за кацане и бихме искали да знаем защо е отхвърлена молбата ни — хладно и изразително продължи той.

— Защото... знаете ли... — Лен не беше в състояние да откъсне погледа си от високата девойка. Тя също го гледаше съсредоточено, но сурово и недружелюбно. — Това е разпореждане на Съвета на Галактиката. Нито една цивилизована планета няма право да разреши на „Телус“ да каца...

По лицето на капитана на „Телус“ се появи презрение.

— Какво общо има тук Съветът на Галактиката?

Лен изслуша и следващите резки думи, след това прекъсна тирадата:

— Разрешава ви се да останете в орбита докато завършите необходимия ремонт. Провизии и гориво ще ви бъдат доставени по ваше желание.

Тогава напред поривисто излезе девойката.

— Господин Сесмик — каза тя, — обръщам се към вас като човек към човек. Ние сме в окаяно положение. Трябва на всяка цена да се спуснем на планетата. На борда си имаме двадесет човека болни от космическа депресия.

Лен се намръщи. Той знаеше: ако жертвите на това заболяване не прекарат няколко дни на твърда почва върху някоя планета, те ще изгубят разсъдъка си и до края на живота си ще останат побъркани.

Каквото и да е предизвикало разпореждането на съвета, все пак то е много сурово. Какво може да си изпати цялата планета от няколкостотин души?

Той се обърна към Норуич.

— Изгответе съобщение до базата Тулса. Съобщете, че на „Телус–2“ има случаи на космическа депресия и че изпълняващият длъжността директор препоръчва да се сваля карантината и да се разреши на кораба да кацне.

След четири часа пристигна отговор:

„По ваша препоръка разрешавам на «Телус» да кацне. Кацането може да стане само на остров Карсън в Тайронско море. Необходимите припаси и земен персонал да бъдат доставени на острова. Корабът може да прекара там не повече от седмица. На никой, освен на жертвите на космическа депресия, не се разрешава да напускат кораба. Болните да се държат под лекарски надзор и веднага след оздравяването да се върнат на «Телус». В 13.00 часа ще се завърне Таунли и ще ви смени, а вие веднага ще оглавите операцията на острова. Всичко лежи на вашата съвест“.

Радиограмата беше подписана от Дейвидсън, шефът на съвета.

В уречения час Лен Сесмик и двама негови помощници в летни костюми се изкачиха по стълбата на „Телус–2“.

Капитанът на кораба Боулак пристъпи напред и се изпъна. Той беше облечен по-пищно отколкото преди и, както се надяваше Лен, до него стоеше тъмнокосата девойка.

— Поздравявам ви, господине. Прекрасно е, че решихте да ни посетите. — Кой знае защо капитанът веднага вдигна ръка към фуражката си. Като не знаеше какво означава този жест, Лен веднага протегна ръка, за да се здрависа и за миг настъпи неловко положение.

Капитанът се опомни пръв. Той се обърна към девойката и я представи:

— Моята дъщеря, Лейтенант Катрин Боулак.

Девойката също кой знае защо поднесе ръка към главата си, а през това време капитанът се обърна към друг посрещач и гордо каза:

— А това е нашият вожд, барон Курт Шустер.

Баронът се държеше по-изпънат от капитана и косите му бяха подстригани още по-късо. Той чукна с токове и, без да забелязва протегнатата от Лен ръка, се поклони дървено.

— Твърде любезно е от ваша страна, капитан Боулак, че ни поканихте на кораба, независимо от приема, който ви оказахме — каза Ноурич, когато ги въведеха в кораба.

Очите на девойката светнаха.

— Не за пръв път ни посрещат така — каза тя. — Проклятието на Галактичния съвет ни преследва навсякъде.

Капитанът кимна в знак на съгласие.

— През последните двеста години този кораб е кацнал върху планета само шест пъти.

— Разбира се, ние сме длъжни да изпълняваме разпорежданията на съвета... но този път аз наистина не мога да ги разбера — каза Лен.

— Ние сме идеалисти, господине — произнесе баронът. — А в тази Галактика за идеалистите няма вече място.

— Подготвили сме малка церемония във ваша чест, господин Сесмик — каза капитанът. — Може би, когато видите, всичко ще ви стане ясно.

— Но най-напред трябва да предложим на господата нещо разхладително — намеси се Кетрин.

— Разбира се — каза баронът. — Толкова рядко имаме гости. Бихте ли минали в моя апартамент, господа?

Апартаментът на барона беше необикновено просторен и разкошен дори за такъв огромен кораб като „Телус“. С чаша отлично уиски в ръка, Лен се разположи в дълбокото кресло и се вслуша в разговора, който баронът и капитанът водеха с Джонсън и Норуиш.

— Ние винаги имаме достатъчни средства, за да покрием нуждите си. Всеки кораб, пътуващ между различни слънчеви системи, може да вземе на бърда си достатъчно стоки, от които би имал полза. Да търгуваме ни е разрешено — говореше капитанът пламенно. — Нашите стоки не се смятат за източник на зараза.

Лен откъсна погледа си от златистата течност, която святкаше в чашата му и загледа теменужените очи на Кетрин Боулак. В отговор тя го погледна така настойчиво, че той отмести очи и започна да разглежда окачените из стаята тъкани. Те висяха на пръчки и върху тях на златно поле беше изрисувана зелена планета. Жалко, че Олимпия е

такава периферна, такава „провинциална“ планета. Ако бе имал възможност да прочете нещо повече за миналото, може би сега би могъл да разгадае тайната на „Телус“.

— Не зная какво бихме правили, ако Олимпия се беше отнесла с нас така, както стори Азгард — продължи капитанът.

— Господин Сесмик, не ви ли учудва фактът, че те не ни позволиха дори да се снабдим със законните запаси? — попита Кетрин.

— Изглежда, че те крият — забеляза баронът.

— Крият? — повтори Сесмик и тримата олимпийци се изгледаха в недоумение. — Какво искате да кажете с това? Защо ще крият нещо от вас?

Баронът се засмя снизходително.

— Разбира се, не от нас. По-скоро те са замислили нещо и не искат вие да го научите.

Още при първото споменаване на Азгард лицето на Норуич потъмня, а сега той рязко попита:

— Какво имате пред вид? Доизкажете се!

Баронът се извърна към него така стремително, сякаш беше почувствувал, че двамата биха могли да намерят общ език.

— Искам да кажа... е, нека да допуснем например, че азгардианците са си наумили да дебаркират на Минерва, втората планета от вашата слънчева система...

— Че за какво ще им е нужно това? — смеейки се попита Джонсън. — Там е горещо като в ада.

— Млъкнете! — каза Норуич. — Това е интересно!

Баронът се усмихна и разговорът се поде от капитана.

— Представете си, че те са решили да заграбят Минерва и сега подготвят за тази цел космически флот. В такъв случай съвсем няма да им е по вкуса, ако някакъв си чужд кораб се навърта около планетата им, нали така?

— Да я заграбят? Не разбирам какво значи това? — каза Лен. — Ако на жителите на Азгард им е притрябвала за нещо Минерва, те просто ще се обърнат към Галактичния съвет за разрешение.

— Азгардианците май че не са хуманоиди? — намеси се баронът. Сесмик беше объркан.

— Не са хуманоиди? Вие искате да кажете, че биологически те се различават от нас, олимпийците?

— Искам да кажа, че те не водят своето начало от нашето древно племе, не са потомци на тайнственото племе на Майката Земя.

— Да... да, те не са хуманоиди. Родом от някаква планета, недалечно от Сириус.

— Така си и мислех — изрече тържествено баронът. — И по-голямата част от Съвета на Галактиката не са хуманоиди, нали?

— Я-а-а, май че е така! — възкликна Норуич. — Как не бях го помислил по-рано.

Лен се изправи в креслото.

— В съвета влизат представители на двадесет различни вида разумни същества — каза той. — Не разбирам накъде клоните.

— А, нищо! Наистина нищо! Ние просто така си мислехме, че...

Почукването но вратата попречи на барона да довърши мисълта си. Влезе млад човек, постави ръка до фуражката си и с гръмък глас доложи, че хората за преглед са готови.

— Тъкмо това чакахме — каза баронът. — Това искахме да ви покажем, господа. Може би тогава вие ще ни разберете.

Когато всички се вдигнаха и тръгнаха след барона, Лен се изхитри да поостане малко и се озове до Кетрин. Отдавна му се искаше да поговори с нея очи в очи и той се възползува от случая.

— Какъв странен живот водите, нали винаги сте на кораба — започна той. — Не ви ли се е приисквало да имате повече приятели и познати? Не тъгувате ли за обикновения живот?

— Навярно бих тъгувала. Ние всички бихме тъгували, ако не беше Делото. Ние преследваме цел, а вие, привързани към своите планети, нямате цел — отвърна тя с горда усмивка.

— Каква цел? Каква е това дело? — попита Лен. Изразът на лицето ѝ го забавляваше.

— Делото, на което служи „Телус“, е онова, което се опитаха да отнемат на човечеството завинаги, когато преди триста години първият „Телус“ бе изпратен да скита в Космоса.

— Аха! А каква е вашата роля в това дело?

Девойката изпъна рамене и лицето ѝ стана почти невероятно гордо и надменно.

— Да раждам деца, да раждам деца на Земята! Да раждам човешки войни. Да раждам най-храбрите, най-прекрасните войници в света!

От изненада Лен отвори уста.

— Войници! А какво е това?

Устните на Кетрин се изкривиха в презрителна насмешка.

— Както виждам, превърнали са ви в покорно стадо. За това са виновни управниците ви. Та нали истинските вождове бяха унищожени или изгонени в Космоса? Вие дори не знаете какво е войник! Но в това няма нищо чудно, защото ви управляват паяци!

Лен даже не се опита да скрие, че е объркан.

— Наистина, аз хич не мога да разбера...

— Че как ще разберете! Кой ще ви каже за какво се бори моят народ? Само ние сме истински синове на отечеството. Ние сме единствените законни управници. Преди триста години над нас взеха връх, отнеха ни оръжието, обрекоха ни на вечно скитничество в Космоса, и си въобразиха, че с нас е свършено. Но те не можаха да ни отнемат идеалите. Сега сам ще се уверите, ние почти сме в залата за събрания.

Лен я гледаше и не вярваше на очите си: хубавичкото лице на Кетрин се беше изкривило, сякаш някое мерзко същество се беше вселило в нея и се разпореждаше с мислите и думите ѝ. Тя излъчваше ненавист, сляпа, безсмислена ненавист.

— Тези кретени събраха от всички планети цвета на човечеството — аристократите — и ги изгониха в Космоса. Те не виждат какво вършат, в какво превръщат човечеството! — Девойката стисна ръката му, ноктите ѝ се впиха в него. — И до какво се стигна... хората да бъдат управлявани от нехора!

Тя пусна ръката на Сесмик и отново гордо изпъчи рамене.

— Но не е далеч деня, когато отново ще ни призват. Това чакаме ние — ние и нашите бащи. Това чакаха и дедите ни. Вие сам ще видите. В жилите ви тече не кръв, а вода, но може би и на вас ще подеждат. Ние нищо не сме забравили. Ние спасихме знамената, и песните, и ненавистта към враговете. Всичко това получихме като наследство от доброто старо време.

Те влезнаха, по всяка вероятност, в най-просторното помещение на кораба и на Лен му се зави свят като се огледа. Какво стори? Защо

се вмъкна в тази дива история?

В залата се бяха събрали около петстотин човека. Те стояха строени в редици и колони. Баронът и капитанът бяха посрещнати с приветствени викове. Този дружен грак изскачаше сякаш не от гърлата, а от всеки мускул на изпънатите тела. Баронът вдигна ръка и всички млъкнаха.

— Народе на „Телус“, ние имаме гости. Попейте им! — изкомандува той и всички веднага заляха като един:

*Ако забравя тебе, о Земя,
планините твои и морета,
Ако забравя твоите гори, поля,
Там където съм роден...*

Кетрин отново хвана ръката на Лен Сесмик.

— Чуйте ги, чуйте! Слушали ли сте друг път нещо подобно? Тази песен за Земята! Космическият легион я е пял преди битката за Титан! Слушайте!

*Ако забравя тебе, о Земя,
Значи сляп съм аз навеки!
Ако забравя теб, планета моя, —
Значи завинаги съм ням!*

Капитан Боулак и Норуич разговаряха с половин глас и през натруфените думи на песента до Лен достигаше част от разговора им.

— Досега не ми беше идвало на ум — казваше Норуич. — В действителност, ако те заграбят Минерва жизненото им пространство ще се увеличи двойно на нашето. Те ще ни изпреварят по броя на населението и след двадесет години ще ни смажат.

— Въръжете се и няма да ви смажат — възрази капитанът. — Ако имате оръжие, няма да ви смажат.

Накрая песента свърши и хората започнаха да маршируват край тях.

Най-напред вървяха мъжете, не свободно и разпръснато, както биха вървели олимпийците, а в прави редици като по линия, и всички в крак.

— Ето, маршируват истинските мъже — каза баронът с блеснали очи. — Вие някога виждали ли сте как се марширува?

— Не, не съм виждал — отвърна Лен.

— Ах, колко много, колко безкрайно много е загубило човечеството! На всичко това ние бихме могли отново да го научим. Пред вас минават ветераните. Разбира се, това не са самите ветерани, а потомците на героите, на същите герои, които бяха изгонени от Земята.

— А какви са тези пръчки на раменете им?

— Просто пръчки, господин Сесмик — отговори баронът. — Но ще дойде време и ние ще имаме истински пушки. Когато ни изгониха, не ни позволиха да вземем със себе си нито инженери, нито машини, така че нямаме истинско оръжие.

— А сега преминават Верните Дъщери! — възкликна Кетрин. Тя цялата трепереше от възбуда, гледайки как крачат едрите жени. — Погледнете ги как пристъпват! Те знаят че днешният ден е особен!

— Великолепно, а? — обърна се капитанът към Джонсън. — Нали е истина, че не може да се гледа такова нещо без вълнение?

— Те наистина умеят да ходят в редица — отвърна равнодушно Джонсън.

— Вижете! Ето го Първият щурмов батальон! — възкликна омаяна Кетрин, когато се появиха петдесет млади мъже в черни ризи и червенокафяви панталони. Те носеха нещо като копия, гледаха право пред себе си и лицата им бяха точно като на истукани.

— Униформа! — изведнъж каза Лен. — Те са в униформени облекла. Сега си спомних. Видях хора в униформа в някаква стара книга.

— Да, прав сте — рече Кетрин. Очите ѝ сияеха. — Това е униформа. Почти триста години вече никой не носи униформа. Колко ли е скучно! — Тя погледна с презрение белия тропически костюм на Лен. — Не разбирам как една жена може да спи с мъж, който никога не е обличал униформа!

— За по-голямата част от жените това е без значение — рязко отвърна Лен.

Но Кетрин беше погълната от зрелището и не обърна внимание на тона му.

— Погледнете! Идат майките-патриотки. Колко синове са родили те! Вижте какви лозунги носят!

Пред тях минаваха стотина жени. Лицата им бяха твърди, изпънати. Очите бяха устремени към знамената, които плуваха в предната част на колоната. Много от тях носеха огромни, написани на ръка плакати.

ДОЛУ ЧУЖДЕНЦИТЕ! ПЛАНЕТАТА — НА ХОРАТА!

СМЪРТ НА НЕХОРАТА! НИМА ЩЕ ДОПУСНЕШ ТВОЯТА СЕСТРА ДА СТАНЕ ЖЕНА НА ПАЯК!

ЕДНА РАСА, ЕДНА ВЯРА! ЗЕМЯТА НАВЕКИ!

СМЪРТ! СМЪРТ!

УБИВАЙТЕ НЕХОРАТА! СМЪРТ НА ПРЕДАТЕЛИТЕ!

Смърт? Убивай? Лен отри чело с ръка. Той почувствува, че Джонсън се приближава по-близо до него, обърна се и погледите им се срещнаха — в очите на Джонсън Лен видя същата тъга и разстроеност, каквито измъчваха и него.

— Великолепно! Възхитително! — сияещи възклицаваха Кетрин и баронът. Капитанът загрижено говореше нещо на Норуич.

— Навярно са запазени стари книги — достигна до Лен. — И вероятно ще се намери кой да ни направи оръжие?

— Проклети паяци! Не, няма да видят те моята жена! — скърцайки със зъби каза Норуич.

— Разбира се, че няма — успокояваше го Боулак. — Но само ако не сте сам, ако не сте единственият, който е готов да се разбунтува и да започне борбата.

— Погледнете, погледнете! — извън себе си от радостно вълнение закреця Кетрин. — Ето ги, младите герои!

Пред тях маршируваха почти деца, момченца в светлокафяви панталони и ризи. В ръцете си държаха плакати, подобни на тези, носени от майките-патриотки.

НИКАКВИ СПОРАЗУМЕНИЯ С ПАЯЦИТЕ!

ДОЛУ ПРАЗНОДУМСТВОТО, ДА ЖИВЕЕ ВОЙНАТА!

ДАЙТЕ НИ ОРЪЖИЕ И НИЕ ЩЕ СЕ СРАЖАВАМЕ!

След това преминаха младите майки. Тежко пристъпваха едва развити момичета с огромни коремни. Лен се извърна.

— Всяка от тях ще роди войн! — гордо каза Кетрин и гласът ѝ зазвъня.

А жените неистово, несдържано крещяха:

— Борба! Война! Долу чужденците! Земята навеки!

Лен не вярваше на ушите си. Нищо от досегашния му живот не можеше да му помогне да разбере откъде се е взел този свещен огън в очите на екипажа на „Телус“, нито пък какво означава. От истеричните крясъци мислите му се забъркаха.

Заедно с маршируващите зави и Норуич:

— Телус! Телус! Телус!

Джонсън все още стоеше до Лен.

— Какво да правим? — прошепна той. — Този кораб прилича на приют за побъркани. Тук всички са луди!

— Да, разбира се. Прав сте. Да се опитаме да се извиним по някакъв начин и да си вървим — каза Лен. — Трябва да се измъкнем оттук.

— Е — обърна се към него баронът, — сега сами ще видите в какво направление ще се развива човечеството занапред. За пръв път след злополучната история със Сириус-3 ни е разрешено да кацнем върху планетата. Тамошните тъпаци не ни разбраха и вместо да нападнат чужденците, взеха, че се избиха помежду си.

— Значи нещастieto на Сириус-3 се дължи на това, че там кацна „Телус“? — попита Лен.

— Отчасти, може да се каже и така — съгласи се баронът. — Те не ни разбраха. Възприеха идеята ни, но не пожелаха да им станем вождове — ние, които сме призвани да застанем начело на човечеството!

— Сириус-3 сега е неплодна радиоактивна пустиня — каза тихо Джонсън. — Бях там по време на практиката си.

— Зная — каза Лен. Тежък товар на вина легна върху плещите му. Трябваше да се действа бързо, много бързо.

Той се обърна към капитана.

— Всичко това беше много интересно, но...

— Интересно? — прекъсна го Норуич. — То е великолепно!

Капитанът и Кетрин се усмигнаха, очите на барона заблестяха.

— Ние се радваме, че ни разбрахте. Дълги, мъчителни години чакахме ние и никой нито един път не оцени достатъчно Делото, за

което се борим, за което се бореха нашите деди.

— То наистина е толкова великолепно, че аз, простете, трябва веднага да доложам на съвета — продължи Лен.

Капитанът, баронът и Кетрин се усмигнаха, а Норуич със съмнение забеляза:

— Не се доверявам аз на съвета, те могат да се поддадат на азгардианците.

Този път без усмивка баронът рече:

— Ние веднага ще предоставим на ваше разположение радиото. Вие можете да доложите направо от борда на кораба. А дотогава вие и вашите другари ще трябва да се възползвате от нашето гостоприемство.

— Благодаря ви, много сте любезен — отвърна Лен, поглеждайки изкосо Джонсън и Норуич. — Но аз съм длъжен да доложам на съвета лично. При такива важни случаи съветът не одобрява докладите по видеофона.

— Не е истина! — възмути се Норуич. — Вие сам знаете, че това не е истина. Защо, по дяволите, заблуждавате, Сесмик?

— Мълчете, Норуич! — извика Лен.

— Зная ви аз вас, Сесмик! Вие сте замислили нещо! Нещо не ви е по вкуса. Нито вие, нито Джонсън не сте способни да разберете каква опасност за нас са азгардианците. Моят брат бе убит на Азгарда. Уверявах ме, че било нещастен случай, но сега вече знам истината...

Лен се опита да укроти Норуич. Баронът и останалите не свалиха очи от него.

— Предполагам, че съм разбрал — произнесе накрая баронът. — Вие няма да успеете да ни попречите. Този път сме твърде близко до целта. Нашите шпиони вече действуват сред местните островитяни, а скоро ще се прехвърлят отвъд острова и ще възвестят на цяла Олимпия за опасността, която носят Азгардианците. И за престъпната слепота и предателство на управниците на Олимпия.

Лен се отправи към изхода. Джонсън — след него.

— Напускам кораба ви и нямате право да ме задържате.

— Ето моето право! — заяви баронът и извади от пояса си някакъв странен цилиндър.

Той насочи единият край на цилиндъра към пода до краката на Лен. От цилиндъра изскочи огън и проби в металната облицовка

правилна кръгла дупка.

— Това също не познавате, господин Сесмик. Ние имаме оръжие. Наистина в ограничено количество, но все пак го имаме. Измайсторихме тази вещ от един атомен свредел, който намерихме по време на нашите странствувания. Всъщност това е едно много ефикасно оръжие. Ще пробие дупка в главата ви не по-лошо отколкото в пода.

Чули, че върху тях се готви насилие, Сесмик и Джонсън побледняха. Лен направи крачка назад и погледна барона както мишка гледа змия.

— Вие не бива... вие не можете... да насочите това нещо... към друг човек.

— Не бива, казвате? — засмя се баронът. — Опитайте се само да не се подчините и аз с наслада ще ви извъртя една дупка.

— Какво... какво искате от мен? — попита Лен.

— Искам да отидете в кабината с радиото, да се свържете със съвета и да му разкажете истината за нас.

— Истината?

— Разбира се. Да не мислите, че ще ви пуснем от кораба, та после да разпространявате за нас всевъзможни измислици!

Сега вече Лен знаеше със сигурност, че този човек е побъркан, че всички на борда на „Телус-2“ са побъркани и лудостта им е заразителна.

— Съгласен съм — отвърна с готовност той. — Ще кажа истината за вас. Заведете ме в кабината.

— Сесмик, Сесмик — запротестира Джонсън, — вие не знаете какво правите!

След няколко минути Лен се свърза със Съвета на Олимпия и пред него, върху екрана на видеофона се появи комисията на съвета, заедно с непосредствения му началник Джексън Таунли.

— Говоря от радиовъзела на „Телус-2“ — каза Лен. — Посетих този кораб. Командирът и пасажерите пожелаха да ви разкажа истината за тях.

Върху лицата на членовете на съвета се появи цяла гама от чувства — от леко удивление до сериозна замисленост.

— Няма да измислям никакви небивалици за тези храбреци — продължи Лен, — тъй като те ме помолиха да не правя това.

— Добре — отвърна ръководителят на комисията. — Продължавайте, слушахме ви.

И Лен Сесмик продължи. Той разказа подробно за всичко, което беше видял. Разказа за маршируващите мъже, жени и деца, за песните, знамената, плакатите, за лозунгите, които се скандираха на глас.

— И тези хора не ги допускат по планетите вече триста години — каза той в заключение. — А те ни предлагат план за действие. Те искат да станат наши вождове и да ни поведат на бой срещу планетата Азгард. Те предлагат да заживеем както в стари времена. Искат от нас да изковем оръжие и да ги последваме в похода им против всички чужденци така, че и следа да не остане от тях в Галактиката.

— Достатъчно — каза баронът, изключвайте екрана. — Вие казахте за нас истината. Точно това ни трябваше. Народът на Олимпия ще чуе истината... и тази истина ще го направи свободен.

— Народът на Олимпия е свободен. Свободен и разумен. Както и всички останали народи от нашата Галактика — каза Лен.

— Вие сте глупак, господин Сесмик, страхлив глупак — каза баронът. — Махнете го от очите ми! Изхвърлете го от кораба! И приятелите му също! Дотегна ми от него.

Спуснаха се стражи и Лен и другарите му бяха изтласкани към стълбата. Изведнъж Норуич започна да вика:

— Почакайте! Аз съм с вас! Азгардианците трябва да бъдат унищожени!

Баронът презрително се отдръпна от него.

— Можете да се върнете, когато към нас се присъединят милиони ваши олимпийци. Сега не сте ни нужни. Ние трябва да приведем в изпълнение великите си планове.

Когато тримата олимпийци бяха изведени от кораба, по поляната вече бяха започнали да пристигат полицейски вертолети. От всички страни към „Телус-2“ тичаха хора.

Лен се втурна към тях. Всичко стана така, както се надяваше. Съветът изслуша налудничавата му реч и веднага бе пристъпил към действие. Може би след този рапорт той щеше да загуби службата си, но все пак успя да изправи грешката си. Разбира се, че не трябваше да разрешава на „Телус-2“ да кацне!

— Затворете люковете! — извика той на полицаите. — Не пускайте никой да влиза или излиза от кораба.

Към него тичаше полицейският инспектор.

— Изпрати ни Таунли. Той каза, че вие знаете за какво се касае и че ще поемете командването ни.

За пръв път, откакто се беше качил на кораба на отречените, по лицето му се появи весела усмивка. И Таунли, и съветът го бяха разбрали. И как в същност да не го разберат! Кой, освен побъркан, може да говори сериозно за агресивни войни и завоевания?

— Прекратете доставката на припаси за кораба! — разпореди се той. — Нека вашите хора да издирят агентите на „Телус“, който са се добрали до острова! От тази минута островът е под карантина!

— Под карантина? — попита инспекторът озадачено.

— Да, да, инспекторе! — извика Лен. Той хвърли поглед върху отпадналия духом Норуич и помисли за хората, които бяха готови да помогнат на „Телус“. — Всички, които се намират на този остров, са били в съприкосновение с носители на смъртно опасна зараза. Тази болест може да унищожи живота в цялата Вселена!

— Болест ли? — с тревога попита инспекторът. — Каква е тази болест?

— Човечеството е боледувало от нея в далечни времена. Дори името ѝ — и то е забравено вече! — отвърна Лен.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
10/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.